

Megkívtál aminap Lázadalmatodni Azadka,

Mintegy mennybe, hogy ott lallam az angyalokat.
Nem lehetett nemem; ha szabad számítani, meghidd,
Gaknem egészen ráz annak egyetlen öltö.

Ez máj Edeben Lamaszabb megláthatom öt meg,
A hova elköpönt híven azóta veled.

Szép vala máj Budapest, meg szebbi fette pecchely
Párod; egy Elylion lön vele a Te labod.

Jól feleltél, s légy magam is tudom, mi vezérelt
Tégedet egy hűgyűst emyice amnyi szíved.

Azt tartottad, a nő, ki veled boldog legyen, a nő
Sít pia, sít peudens, pulca, pudica, potens.

Ő is tudta, ki vagy, hogy nem hitköznapi ember;
Hogy nagyon innapi, hogy látocsi innapi hős.

Minden azany Málak: fiatal korod, a tudományod,
A neved, a híred, a jellemed, elved, efed.

E lőe azany még vén embert is képes a földön
Meghidítani, mely képes az éjéket.

S mostan elöttem a képe, milyen lepen a Ti virágos
Pályátok, hogy öök köze biboclik azon.

Deha virágon szép darsaid egy juszadig, is Te
Annak azanyja szaggó öneki, meg a világ!

Ezt kívánja nagyon kecsető feled; is ezek állás
Mekkett egy hitéost meg, az egyetlen egyet.

Ernesti Niemi-Johani, kasai-
ni pitebainos, niteite lordeain
roin liron uokeluidet.

97.